

Professor dr. Ronald Commers is gewoon hoogleraar aan de Universiteit Gent. Hij doceert vakken over de geschiedenis van de filosofie en de ethiek. Daarnaast is hij voorzitter van het CEVI. Van zijn hand zijn onder andere 'Het vrije denken. Het ongelijk van het humanisme', 'De val van Eros' en 'Tussen de zichtbare en de onzichtbare wereld'. Tevens is hij specialist over het werk van Vladimir Jankélévitch, waar hij teksten van vertaalde.

Wouter Helsen: In uw In Memoriam voor Jaap Kruithof [Te vinden op www.cevi-globalethics.be, nvdr] zegt u dat “Jaap Kruithof repliceerde op zijn onbekende vijanden – eigenlijk, zonder dat hij dat wist of wilde beseffen, in de ‘format’ van de Roemrijke Ridder van La Mancha – met ongemeen scherpe en onverbiddelijke beoordelingen en veroordelingen.” Is de vergelijking met ‘de Roemrijke Ridder van La Mancha’ niet eerder negatief? Is Kruithof de dolleman in een zinloos gevecht tegen de windmolens?

Ronald Commers: Neen, ik zie dat helemaal niet als negatief. Daarvoor is mijn achting voor Cervantes en de literaire creatie van die figuur te groot. De strijd aangaan tegen dingen waarvan je al op voorhand weet dat je er structureel en institutioneel niet van kunt winnen, dat blijft in elk geval een strijd en dat is heel positief. Het is ook in die zin dat ik het zou willen invullen. Ook in de figuur van Don Quichote draait het niet om de figuur van dolleman. Don Quichote weet wel wat er allemaal verkeerd gebeurt, maar gaat er telkens weer tegenin. Het is pas op het einde, wanneer hij de dood in de ogen kijkt, dat hij toegeeft en er zich bij neerlegt. Centraal staat hier het blijven vechten, tegen beter weten in. Moet men sociale actie alleen maar ondernemen als men verzekerd is van resultaat? Nee, dan doe je niet aan sociale actie! Op die manier zie ik het zeker niet als negatief.

WH: Denkt U dat we vandaag nog een moedige Ridder van La Mancha mogen verwachten?

Commers: Jaap Kruithof was een meester in het bespelen van de media. Of dat vandaag nog zo zou zijn weet ik niet. We mogen niet vergeten dat het medialandschap sterk veranderd is de laatste decennia. Het is dan ook niet toevallig dat Jaap Kruithof de laatste tien jaar is weggefallen uit de media. Hij paste niet meer in die media die de vermaakcultuur centraal stelde.

Het beste voorbeeld, dat ook de laatste tijd weer veel in de media is geweest, is wanneer Jaap Kruithof iedereen de mond snoert op het einde van het programma ‘Het gelukkige gezin’ gebracht door Paula Semer. Hij heeft later in een ander interview toegegeven dat die strategische zet berekend was. Hij wist al op voorhand wanneer hij moest toeslaan. Maar ook tijdens de rest van het programma was Jaap Kruithof de belangrijkste stem. Toen ik in 1968 mijn verplichte legerdienst moest doen heeft Kruithof mij gevraagd dit programma en de reacties die erop volgden te onderzoeken. Ik heb toen de volledig uitgeschreven tekst gekregen. We konden dan, op basis van de tekst, zien hoeveel interventies er van Jaap Kruithof waren geweest en de tijd die hem gegund was om zijn standpunt uiteen te zetten.

Jaap kon nog participeren aan programma’s waarbij men ruim de tijd kon nemen om te zeggen wat men wou. Technisch is het nu veel moeilijker om je verhaal te doen. Sprekers worden nu teruggedrukt door een regisseur. Dat is ook de techniek geworden van ondervragers zoals Siegfried Bracke, Phara de Aguirre en andere journalisten in Ter

Zake. Vandaag is het de journalist die eigenlijk al weet wat er gezegd moet worden. Men luistert zelfs niet eens meer naar de geïnterviewde. Men laat geen opbouw van een redenering toe. We zijn verzeild geraakt in een cultuur van oneliners. Ik denk dat Jaap Kruithof het daar moeilijk mee zou hebben gehad. Hij bouwde dingen op en stuurde naar iets, daar lag zijn sterkte.

Als men nu iets vooraf opneemt, dan weet je niet meer wat men er van zal uitzenden. Daar zou Jaap Kruithof misschien niet altijd even voordelig zijn uitgekomen. Men zou dan vooral zijn harde uitspraken en zijn typische manier van schofferen uitzenden, zonder nog dieper in te gaan op zijn discours.

WH: De filosofie van Jaap Kruithof was dus een geëngageerde, actief betrokken filosofie, steeds in relatie met de actualiteit en het morele handelen. Vinden we in de hedendaagse moraalwetenschap nog figuren terug die in die zelfde traditie werken?

Commers: Het is moeilijk deze vraag algemeen te beantwoorden. Ik denk dat als ik mij beperk tot enkele van zijn leerlingen, die met hem hebben samengewerkt en die in dezelfde traditie zijn verdergegaan, dat wil zeggen, hebben geprobeerd een koppeling te maken tussen hun academisch werk en het brede maatschappelijke veld, dan denk ik dat toch vooral Koen Raes zijn sporen verdiend heeft in het verleden. Ik denk dan aan zijn academisch werk, samen met zijn interventies in het politieke leven, hoewel die misschien niet allemaal aan dezelfde kant waren als wat Kruithof zou hebben uitverkoren. Bijvoorbeeld de oprichting van het tijdschrift ‘Samenleving en politiek’, dat toch altijd als doel heeft gehad een opening te zijn voor wat er maatschappelijk allemaal gebeurt. Koen Raes is ook lange tijd politiek actief geweest binnen een partij. Wat betreft Freddy Mortier kan ik het niet zo goed invullen, maar als een beleidstaak ook moet worden beschouwd naast het academische, in zeer brede zin zelfs politiek, maar niet in de enge betekenis van partijpolitiek, dan valt hij zeker in de categorie van iemand die maatschappelijk actief is.

Wat betreft mezelf heeft Jaap Kruithof altijd gezegd dat ik een van de weinige was die het sociaal maatschappelijke - niet het politieke, want dat heb ik zelden gedaan, maar wel het maatschappelijke veld niet had afgeschreven omwille van wat ik allemaal academisch deed. Hij verwees hierbij naar mijn activiteiten die ik onderhield toen ik nog assistent was bij Kruithof. Ik was op dat moment vrij actief met solidariteitswerk in het Antwerpse waarbij Chileense vluchtelingen zowel praktisch als later ook politiek werden bijgestaan. Deze mensen waren na 1973 geëmigreerd omwille van de gewelddadige coup op de democratisch verkozen president Salvador Allende door de fascistische dictator Augusto Pinochet. Jaap Kruithof vond die klemtoon op Chili altijd een beetje vreemd. Ik heb dat nooit met hem kunnen bespreken, maar het zeer recente werk van Naomi Klein ‘The Shock Doctrine’ verwijst naar de Chileense crisis van 1973 als het eerste geval van een maatschappelijke ‘shock’, waarbij vanuit het kapitalistische systeem een shock ontstaat, zodanig dat iedereen gewaarschuwd is dat ze niet meer moeten proberen de orde te doorbreken, vaak met vreselijke gevolgen nadien. Verder was ik er ook bij, samen met Jaap Kruithof, Eric Goeman en Paul Verbraeken, tijdens de oprichting van ATTAC Vlaanderen in 1999.

WH: Kruithof was in zijn filosofisch werk vooral iemand die zeer systematisch werkte, terwijl U eerder vanuit de historische benadering van een filosofisch probleem vertrekt. Hoe verhouden die twee verschillende manieren van werken zich tegenover elkaar?

Commers: Apostel heeft me ooit gezegd dat zij die zich met geschiedenis bezighouden naar de geschiedenis moeten. Ik vond dat een onnozel en zelfs beledigend standpunt. Jaap Kruithof zei ooit tegen mij dat ik de historicus was. Na een paar keer heb ik hem gezegd dat ik het daar niet mee eens was. Het was net Kruithof die de historische opleiding had gevolgd. Hij was de historicus! Ik geloof dat de studie van de teksten en de contexten van de teksten een belangrijke wijsgerige methode is om te begrijpen waarover het gaat. Dat is iets totaal anders dan de historische benadering volgens de bronnenkritiek. Ik heb zelfs niet die pretentie. Je zou kunnen zeggen dat ik hermeneutisch werk, waarmee ik bedoel dat ik probeer een verklaring te zoeken vanuit een interpretatief kader om vandaar uit dan eventuele lijnen uit te tekenen over hoe het zou moeten zijn. Kruithof vond waarschijnlijk dat ik veel te weinig mijn eigen denkbeelden structureerde om die dan later te presenteren.

Een groot verschil tussen mij en Kruithof, dat misschien wel een verklaring kan zijn, is dat ik vooral een lezer ben. Ik wil weten wat intellectuele tradities zijn en mij daarin oriënteren. Jaap Kruithof werkte altijd tabula rasa. Als er al iets voor hem was geweest dan dacht hij het wel even in drie puntjes te kunnen samenvatten. Daar was ik het uiteraard volledig mee oneens. Ik kan niet in de toekomst kijken als ik niet het verleden laat tellen. Wat is er gebeurd en hoe verhouden wij ons daartoe, dat is geen zaak van klare taal. We kijken steeds naar ons verleden in functie van de toekomst. Ik denk dat die manier van werken vooral volgt uit mijn enorm respect voor een van mijn lievelingsfilosofen Ernst Bloch, de man van het nog-niet. Het nog-niet is eigenlijk dat wat aangekondigd is. Het is telkens de aankondiging van wat komen zal, en dat als je het dan denkt te hebben bereikt weer uit het zichtveld verdwijnt.

WH: Wanneer Jaap Kruithof zijn boek ‘Mens aan de grens’ uitkomt in 1985 opent er zich in Gent een heel nieuwe discussie rond antropocentrisme tegenover ecocentrisme en waarde objectivisme versus subjectivisme. Wat is Uw positie tegenover al deze veranderingen die Kruithof teweeg bracht?

Commers: Laat ik eerst even de situatie schetsen binnen onze afdeling, want er zijn veel misverstanden rond de oorsprong van het ecocentrisme van Kruithof. Het is eigenlijk Rudolf Boehm die het thema van het milieu op de Gentse agenda heeft geplaatst. De fenomenoloog Rudolf Boehm komt in 1967 van Leuven naar Gent wanneer op hetzelfde moment ook Vermeersch professor wordt in Gent. Als ik Vermeersch hoorde zeggen dat hij ongeveer gelijktijdig met Jaap Kruithof met dat thema is gekomen, dan liegt hij dubbel, want hij was na Kruithof, maar ze waren beide lang na Boehm, die toen al met de ‘groenen’ samenwerkte. Het was Boehm, die in het kader van zijn ‘Kritiek op de grondslagen van onze tijd’ het cartesianisme, de subjectgerichtheid en de scheiding tussen subject en de wereld van de dode materie al aan de orde bracht en hiermee voor een fundering zorgde voor een latere milieufilosofie. Boehm is wel nooit van de positie geweest dat de natuur op zichzelf zin heeft of de natuur op zichzelf zin geeft. Het is de mens die de zin geeft en die de natuur centraal kan plaatsen, in plaats van alleen maar de menselijke objecten centraal te stellen.

Later zullen de ideeën van Boehm, samen met het rapport ‘De grenzen aan de groei’ van de Club van Rome in 1972 voor een sneeuwbaaleffect zorgen in onze vakgroep. Heel deze omwenteling had een enorme invloed op Jaap Kruithof en later ook op Vermeersch. Kruithof koos natuurlijk meteen de extreme positie in het debat, namelijk dat het ‘natuurlijk systeem de Aarde’, zelfs de hele kosmos, waarde op zich draagt. Ikzelf ben altijd antropocentrist gebleven. Het is de mens die de zin verleent, maar de mens is niet de enige zin. Het is die distinctie die volgens mij wat verloren is geraakt in heel dat debat. Ook Boehm bleef bij heel die discussie wat op de achtergrond. Nadat ‘Mens aan de grens’ was verschenen en ook als gevolg van dingen die Kruithof daarover in de media was gaan zeggen, weet ik dat Boehm daarop gereageerd heeft door Kruithof de nieuwe tweede Heidegger te noemen. Kruithof was niet de eerste Heidegger van ‘Sein und Zeit’, maar de tweede Heidegger van ‘Brief über den Humanismus’. In ‘Brief über den Humanismus’ ontwikkelt Heidegger zijn theorie over ‘de mens als hoeder van het zijn’, waarbij het ‘zijn’ op zich belangrijk is, dus niet meer de mens die existentieel geworpen is. Heidegger gaat hier, zoals Kruithof enkele tientallen jaren later, tekeer tegen het humanisme en antropocentrisme.

WH: Als we over Jaap Kruithof willen praten, moeten we ook even stilstaan bij het belangrijkste kartel van de Gentse moraalwetenschap. Ik bedoel hiermee natuurlijk het kartel tussen Jaap Kruithof en Leo Apostel. U hebt beide personen nog weten werken hier aan onze Alma Mater. Kunt U daar wat meer over vertellen?

Commers: Ik kende hen allebei zeer persoonlijk. Ik kwam ook vaak bij hen thuis over de vloer. Leo Apostel was een man met enorm veel humor en cynisme. Je kon bij hem over veel dingen praten, maar je moest wel altijd beducht zijn, want hij was ook zeer veeleisend. Zo moest je bijvoorbeeld in verband met boeken altijd eerst komen rapporteren wat je gelezen had. Apostel was een veelvraat op het gebied van boeken. Jaap Kruithof was dan weer helemaal het tegenovergestelde wat het qua boeken betreft. Kruithofs hoofdbronnen waren wat hij door zijn beste licentiestudenten liet schrijven. Die werken waren al een synthese van verschillende boeken. Ik geef toe, dat is een slimme truc en hij had er ook wel een fijne neus voor. Hij wist altijd meteen wie er heel degelijke werken maakte en dat gebruikte hij dan als bronnenmateriaal.

In de jaren ‘70 vertelde Kruithof ons een keer: “Kijk, jij,” en hij wees dan naar mij, “zit hier voor economie, Magda Michielsens zit hier voor de psychologie en Hugo van den Enden doet ideologie. Die doet dat en die doet dat en daarna gaan we dat dan rapporteren aan de meester.” Zo ‘gebruikte’ hij zijn beste studenten. Daarbij had hij ook altijd enorm veel licentiestudenten. Als hij twintig licentieverhandelingen moest lezen, was hij er toch altijd zeker van er toch enkele interessante tussen te hebben.

Leo Apostel was helemaal anders op het gebied van zijn filosofisch onderzoek. Apostel las zeer veel en was steeds in de weer nieuwe dingen op te starten. Hij zag overal verbanden en mogelijkheden. Hij stookte iedereen op met nieuwe ideeën... en liet dan weer alles vallen. Met andere woorden, er werd nooit iets uitgewerkt. Veel bleef in het stadium van de schepping. Apostel publiceerde ook bijna niets. Het grootste deel van zijn enorm oeuvre is dan ook pas uitgegeven na zijn dood.

WH: In uw *In Memoriam voor Jaap Kruithof* zegt u dat hij “fungeerde als de spilfiguur van dit vooral door Apostel intellectueel gedynamiseerd project”. Kunnen we dit interpreteren alsof Kruithof de loopjongen was van een project waarvan vooral Apostel de touwtjes in handen had?

Commers: Ik heb zelf altijd de indruk gehad dat het algemene plan voor de moraalwetenschap van Leo Apostel kwam, dat hij geformuleerd heeft wat de verschillende onderdelen moesten zijn en hoe dat al die verschillende wetenschappen op elkaar betrokken moesten worden. Je kunt dat trouwens nakijken. Op het moment dat de afdeling officieel gecreëerd wordt in '64, verscheen er een publicatie 'Problemen rond de moraalwetenschap' waarin Leo Apostel het artikel 'Pluralistische grondslagen van de moraalwetenschap' deed verschijnen en Jaap Kruithof schrijft over wat de universiteit zou moeten zijn in de toekomst. Kruithof geeft hiermee eigenlijk al een aanzet naar zijn kritieken op de universiteiten. Wat dan in '69 natuurlijk tot een hoogtepunt komt met het studentenprotest. Op grond van Apostels 'Pluralistische grondslagen van de moraalwetenschap' kun je zeggen dat het Apostel is die het programma intellectueel uittekent, maar ze hebben daar natuurlijk eerst op voorhand samen over gepraat. Jaap Kruithof hechtte trouwens ongelofelijk veel belang aan die tekst van Apostel. Hij zag het als een *mission statement* voor de Gentse Traditie.

Maar zeggen dat Kruithof de loopjongen was van Apostel: Nee, helemaal niet. Hoewel hun benaderingen belangrijke verschillen vertoonden, vonden ze elkaar net in dat uniek moraal-wetenschappelijk project: morele fenomenen moeten wetenschappelijk benaderd worden. Kruithof had vooral een zeer grote interesse voor de sociologie. Toen de moraalwetenschap werd opgericht was hij duidelijk een adept van de school van Parsons, Etzioni en Smeltzer. Vooral Parsons, een oudleerling van Max Weber, die trachtte grote sociale systemen met hun instituties en de problematiek rond leiderschap, maar ook de problemen rond organisaties en de functie van democratie binnenin een organisatie te onderzoeken, maar steeds vanuit macro-sociaal niveau bekeken. Dit was voor de Hegeliaan Jaap Kruithof natuurlijk van groot belang, omdat ze een belangrijke bijdrage waren voor de manier waarop Kruithof altijd probeerde naar de grotere structuren en totaliteiten te kijken. Dit was in overeenstemming met Leo Apostel. Apostel vulde vooral de filosofische context in. Hij leerde ons wie Abraham Edel en Harald Ofstad was. Het was Apostel die vanuit de filosofie van ondermeer Edel en Ofstad, maar ook vanuit het programma van de analytische filosofie, nadacht over hoe men een wetenschappelijke studie van morele fenomenen moest aanvangen. Interessant hierover is de herkomst van Leo Apostels denken. Apostel kwam helemaal niet uit een analytische traditie, maar uit de ULB en daar geloofde men nog in het klassieke Franse positivisme met ondermeer Chaïm Perelman, die dat denken zelf inrichtte door zich te verdiepen op de argumentatieleer en de logica. Natuurlijk niet de logica zoals we hem nu zien, want Apostel zou het daar nu moeilijk mee hebben, maar een logica die gekoppeld was aan de argumentatieleer, zoals je die ook terugvindt bij Arne Naess. Met een positivistische visie bedoel ik een visie waarin men geloofde dat het onmogelijk was om de wetenschappen uit te schakelen om tot een synthese te komen. Hierin ligt uiteraard al de kiem van wat later het moraalwetenschappelijke project zal worden.

Het is pas later, wanneer er zich enkele barsten vertonen in het Gents project, dat Apostel ontgoocheld op de achtergrond verdwijnt en Kruithof steeds meer zowel pedagogisch als intellectueel de spilfiguur vormt. De oorzaak hiervan is complex. Allereerst

was er intern een uitholling bezig. Het moraalwetenschappelijke programma steunde op cognitivisme en dat stond voortdurend onder kritiek in onze eigen vakgroep door mensen, zoals Vermeersch, van den Enden en Verbruggen die het tegenovergestelde zeiden. Zij volgden meer de Anglo-Amerikaanse en analytische traditie van bijvoorbeeld Ayer, die zei dat men een moreel oordeel niet kan verantwoorden. Deze strekking ging dwars door het hart van het project van Apostel en Kruithof. Zij geloofden immers wel dat men morele oordelen cognitief kan ondersteunen. Wat volgt zijn verschillende vernietigende discussies tussen Jaap Kruithof en Leo Apostel tegenover de Gentse ‘emotivisten’. Maar dan komt er nog iets bij! De studenten beginnen te klagen, terecht lijkt mij, over de verkruimeling van het moraalwetenschappelijke programma. Ook werden veel vakken slecht gegeven, vaak waren ze zelfs helemaal niet van toepassing op het groter beoogde geheel van de moraal. Nadat Apostel zich had teruggetrokken, zo ongeveer rond de jaren ‘76-’78, ben ik ervan overtuigd dat Apostel en Kruithof nooit meer bij elkaar zijn gaan zitten om de problemen op te lossen.

Het is pas op het einde dat Apostel en Kruithof weer op inhoudelijk vlak naar elkaar toe groeiden. Ik verwijs dan naar Apostels laatste boek waar hij het heeft over wereldbeelden en een idee van een ‘unified science’ met als doel tot een overkoepelend wereldbeeld te komen. Hiermee sloot hij weer min of meer aan bij Kruithofs ‘*Mens aan de grens*’ en de gedachte van een ‘wereldsysteem’ dat op zichzelf belangrijk is, met waarden, die objectief, los van de mens bestaan.

WH: Als we het artikel ‘Pluralistische grondslagen van de moraalwetenschap’ geschreven door Leo Apostel vergelijken met de inhoud van de hedendaagse richting moraalwetenschap, dan kunnen we niet anders dan besluiten dat er grote verschillen zijn. Inhoudelijk lijken we vandaag steeds meer op een zeer zwak afkooksel van wat ooit het unieke project is geweest van Leo Apostel en Jaap Kruithof. Hoe staat U daar tegenover?

Commers: Ik ben het er mee eens dat we vandaag met een zeer zwak afkooksel overblijven. We zitten opnieuw in de fase van de ontgoocheling van Apostel. Ik vind het spijtig dat ik niet de grondslagen van de moraalwetenschap moet geven, want de mensen die dat nu doen, geven een te beperkt beeld ervan. Ook de logica is eigenlijk niet meer wat Apostel daarmee wilde bereiken. Men verliest steeds meer de totaliteit uit het oog, ook in relatie met het maatschappelijke veld. Terwijl het net die totaliteit was die Apostel en Kruithof centraal stelde.

Apostel had als eerste door dat het project mislukt was en trok zich ontgoocheld terug, maar het was uiteindelijk Jaap Kruithof zelf die de eerste stappen heeft ondernomen om het Gentse project te ontmantelen. Het was tijdens een vakgroepvergadering rond 1976 dat Jaap Kruithof een voorstel deed tot een wijziging van het programma, waardoor de kern van het project, namelijk de brede synthese, werd afgebouwd. Ik weet nog dat ik het daar radicaal oneens mee was en dan ook na Kruithof het woord nam: dit kon men niet doen. Het was op een andere manier dat men moest gaan hervormen. Dit betekende dat men de ziel uit het programma van de moraalwetenschap haalde. Uiteindelijk werd het voorstel aangenomen door de vakgroep met een nipte meerderheid ten voordele van Kruithof en werd het oude programma eruit geschopt. Wat overbleef was niet meer dan een surrogaat van het unieke Gentse project. Ook in de richting filosofie zijn er nog sporen terug te vinden van die Gentse mislukking en misschien verklaart het ook iets van de hedendaagse verhoudingen. Waar men vroeger de studie van de teksten centraal

stelde, verving men het met de studie van de wetenschappen. Die nadruk op de wetenschappen was helemaal geen idee van Apostel of Kruithof, maar was eerder een invulling van een latere generatie, namelijk die van Vermeersch en van den Enden, vandaag opgevolgd door Pennings, Mortier en Braeckman.

WH: Hoe ziet U de toekomst van de filosofie en moraalwetenschap hier in Gent?

Commers: Dat is moeilijk in te schatten en gelukkig ook niet meer aan mij! Ik heb altijd geprobeerd trouw te blijven aan het project van Leo Apostel. Wat ik heb proberen te redden vind je bijvoorbeeld in het vak wereldethiek. Wat je wel nog hebt is een uiterste specialisatie in de richting van de bio-ethiek, maar wat met al de rest? Ik denk dan aan global ethics, zakenethiek, professionele ethiek voor NGO's en het vak morele begeleiding. Gent laat hier een volledig domein van beroepsmogelijkheden liggen! Dat is iets voor de toekomst. Alleen rest ons nu nog de vraag hoe we dat zouden moeten organiseren en wie dat kan doen. Er is een heel nieuwe generatie klaar, ik denk dan aan mensen zoals Wim Vandekerckhove, die daar de geknipte persoon voor zou zijn.

Verder heb ik ook veel goede hoop voor het door mij opgerichte 'Center for Ethics & Value Inquiry', waar ik nu met verschillende zeer goede medewerkers werk, waaronder Wim Vandekerckhove, An Verlinden, Alicja Gescinska en Tom Claes. Zo zijn we erin geslaagd om in 2006 het eerste internationale congres over global ethics te laten doorgaan hier in Gent. Vorig jaar is het tweede congres doorgegaan in Australië. Ik geloof dat hier nog wel toekomst in zit.

Interview & Redactie: Wouter Helsen

Eindredactie: Constantijn Vermaut, Simon Huijghe